

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 lutego 2021 r., wydanym w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w punkcie 1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.328,40 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 października 2018 r. do dnia zapłaty; w punkcie 2. oddalił powództwo w pozostałej części; w punkcie 3. zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 393,59 zł tytułem kosztów procesu; w punkcie 4. nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi na rzecz pozwanego kwotę 236,15 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na wydatki.

(wyrok k. 128, uzasadnienie k. 129-132)

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając wyrok w części, to jest: w zakresie pkt 1 w całości oraz pkt 3.

Zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił:

A. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a to:

a) art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. w zw. art. 233 § 1 k.p.c. i art. 245 k.p.c. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów, dowolną, jednostronną i sprzeczną z doświadczeniem życiowym ocenę dowodów, polegającą na przyjęciu, iż powód udowodnił fakt koniecznego i niezbędnego okresu naprawy pojazdu uszkodzonego (a tym samym okresu najmu pojazdu zastępczego) przez okres 21 dni;

b) art. 233 k.p.c. w zw. z art. 285 k.p.c. i art. 286 k.p.c. poprzez przyjęcie przez Sąd w całości wniosków opinii biegłego i nie dokonanie jakiegokolwiek jej analizy, podczas, gdy opinia nie wskazywała uzasadnionego czasu naprawy pojazdu uszkodzonego, ale opierała się na analizie, czy rzeczywiście przebieg naprawy mógł tak wyglądać, jak w przedstawionej przez powoda do pozwu „Historii naprawy pojazdu”;

B. naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest:

a) art. 354 § 2 k.c. i art. 361 § 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię prowadzącą do przyjęcia, iż okres najmu pojazdu zastępczego w wymiarze 21 dni pozostawał uzasadniony, a poniesione z tego tytułu koszty pozostają w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 08 czerwca 2016 r.,

b) art. 826 § 1 k.c., art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG, PBUK w zw. z art. 354 § 2 k.c. poprzez ich niezastosowanie, a w konsekwencji obciążenie pozwanego obowiązkiem odszkodowawczym za okres najmu pojazdu zastępczego wykraczający poza normalne następstwa zdarzenia z dnia 08 czerwca 2016 r.

c) art. 361 k.c. w związku z art. 822 §1 k.c. w związku z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK poprzez ich niezastosowanie i uznanie, że w ustalonym w sprawie stanie faktycznym istnieją podstawy do przyjęcia odpowiedzialności pozwanego za szkodę w postaci kosztów najmu pojazdu zastępczego przez okres 6 dni po stawce czynszu najmu powoda (to jest w czasie najmu nie uznanym przez pozwanego), podczas gdy pozwany zaproponował poszkodowanemu organizację pojazdu zastępczego za stawką 100,00 zł netto/doba oraz w chwili składania oferty nie limitował tej propozycji sztywnym okresem, bowiem nie wiadomym było ile potrwa postępowanie likwidacyjne.

W związku z poczynionymi zarzutami naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 k.p.c. skarżący wskazał fakty ustalone przez Sąd I instancji niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy lub istotne dla rozstrzygnięcia fakty nieustalone przez Sąd I instancji:

- przyjęcie, iż uzasadniony czas oczekiwania na części zamienne powinien wynieść 8 dni podczas, gdy okres ten nie został w żaden sposób udokumentowany przez powoda,

- przyjęcie za biegłym uzasadnionego czasu wyłączenia pojazdu z ruchu przez okres 21 dni, pomimo, iż de facto biegły nie dokonał wyliczenia uzasadnionego czasu naprawy pojazdu uszkodzonego, a skupił się tylko na analizie dokumentu prywatnego „Historii naprawy pojazdu” uznając wszystkie wskazane w niej pozycje za prawidłowe;

- przyjęcie, iż za okres najmu nieuznany przez pozwanego (6 dni) winna zostać zastosowana stawka powoda, bowiem okres ten nie został przez pozwanego uznany, podczas gdy pozwany nigdy nie ogranicza z góry okresu proponowanego najmu pojazdu zastępczego, bowiem najem ten musi być dostosowany do okoliczności konkretnej sprawy. W dacie zgłoszenia szkody (czyli w momencie gdy była złożona propozycja organizacji najmu pojazdu zastępczego) nie wiadomo bowiem było jak długo będzie trwała jej likwidacja, nie wiadomo czy szkoda miała być likwidowana jako częściowa, czy jako całkowita, czy pojazd będzie naprawiany itp.

Mając na względzie powyższe, pozwany wniósł zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa także, co do kwoty 1.328.40 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 12 października 2018 r. do dnia zapłaty oraz zmianę postanawiania w sprawie kosztów postępowania z uwzględnieniem rozstrzygnięcia po zmianie pkt. 1, a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych.

(apelacja k. 139-141v.)

Powód nie zajął stanowiska względem apelacji pozwanego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego wykazała, że Sąd Rejonowy w sposób należyty przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, a zgromadzony w toku procesu materiał dowodowy ocenił wszechstronnie, z zachowaniem reguł określonych w art. 233 § 1 k.p.c. oraz trafnie wyjaśnił podstawę prawną przyjętego rozstrzygnięcia. Sąd odwoławczy w pełni podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i uznaje je za własne.

W odniesieniu do zarzutów apelacji, stwierdzić należy, iż wszystkie te zarzuty sprowadzają się w istocie do kwestionowania uznanego przez Sąd I instancji zasadnego okresu najmu oraz przyjętej stawki najmu za okres ponad ten uznany przez pozwanego, wobec czego wystarczające jest wspólne odniesienie się do tych kwestii bez omawiania poszczególnych zarzutów i wielokrotnego powtarzania tych samych argumentów.

Wskazać należy, że w ramach odszkodowania należą się celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, bo tylko takie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym. Sąd Okręgowy podziela w tym zakresie stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 r., sygn. akt III CZP 32/03 (Lex nr 78592), zgodnie z którym odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. W konsekwencji istotnym jest, że na gruncie przedmiotowej sprawy powyższe należy odnieść do stawek najmu i zasadnego okresu, które to elementy powinny być celowe i ekonomicznie uzasadnione.

Nie zasługują na uwzględnienie zarzuty pozwanego dotyczące naruszenia przez Sąd I instancji przepisów postępowania – art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 245 k.p.c., art. 285 k.p.c. i art. 286 k.p.c. Skarżący uchybienia tym przepisom upatrywał w istocie na błędnym przyjęciu przez Sąd Rejonowy, że uzasadniony okres naprawy, a tym samym najem pojazdu, wynosił 21 dni. W niniejszej sprawie nie sposób przyjąć, iż sąd dokonał oceny materiału dowodowego w sposób wadliwy. Stanowisko wyrażone przez pozwanego w stawianych zarzutach, w

tym co do opinii biegłego, stanowi jedynie polemikę ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu do zaskarżonego wyroku. Apelujący podnosi między innymi, że opinia biegłego opierała się na analizie prywatnego dokumentu (Historii naprawy pojazdu) i nie wskazywała uzasadnionego czasu naprawy pojazdu uszkodzonego, a także kwestionuje przyjęty przez biegłego czas schnięcia lakieru. Taka polemika jest jednak niewystarczająca dla skutecznego wzruszenia ustaleń sdu, który jak najbardziej prawidłowo przyjął, że uzasadnionym czasem naprawy jest okres 21 dni. Przy czym należy mieć na uwadze, że proces naprawy to nie tylko fizyczne zamontowanie części w pojeździe, ale szereg czynności okołonaprawczych, jak chociażby zamówienie części, czy oczekiwanie na nie.

Rację ma skarżący podnosząc, że w chwili składania propozycji zorganizowania najmu pojazdu zastępczego, okres konieczny na wynajęcie tego pojazdu nie był jeszcze znany. Jednakże myli się co do tego, że okoliczność uznania przez niego zasadności najmu w całości lub w części nie ma znaczenia w zakresie zgłoszonych przez powoda roszczeń.

Podkreślić w tym miejscu należy, że pozwany uznał za zasadny najem w okresie 15 dni i biorąc pod uwagę, że poszkodowany mógł skorzystać z oferty najmu organizowanego przez ubezpieczyciela, koszty najmu za powyższy okres zostały właściwie zredukowane z uwzględnieniem stawki 100,00 zł netto za dobę. Skoro pozwany nie uznawał i nadal nie uznaje, aby zasadny był najem przekraczający 15 dni, poszkodowany w tej sytuacji mógł dalej wynajmować pojazd, ale już od innego podmiotu, za stawkę przez ten podmiot zaproponowaną, o ile stawka ta była rynkowa. Co do tego, pozwany nie wykazał, że stawka stosowana przez powoda nie była stawką rynkową.

W związku z tym, że pozwany zaproponował poszkodowanemu najem pojazdu zastępczego, a powód nie wykazał, ażeby poszkodowany kierował się szczególnymi warunkami najmu, których nie zapewniłby pozwany, Sąd Rejonowy prawidłowo uznał za zasadny w okresie 15 dni najem po stawce pozwanego, a w pozostałym okresie 6 dni po stawce powoda. Łącznie za uzasadniony okres najmu uznał 21 dni.

Podsumowując, odmienna ocena dowodu dokonana przez skarżącego nie implikuje jednoznacznie wadliwej oceny dokonanej przez Sąd I instancji, który sposób prawidłowy dokonał oceny materiału dowodowego i ustalił korelujący z nim stan faktyczny, który Sąd Odwoławczy w pełni podziela i przyjmuje go za własny.

Sąd Okręgowy również uznał za chybione wszystkie zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego. Okoliczność, że poszkodowany miał możliwość skorzystania z pojazdu zastępczego zaoferowanego ze strony pozwanego została już uwzględniona przez Sąd Rejonowy, dlatego też koszty najmu za 15 dni zostały uznane przy stawce, którą zapewniał pozwany. W toku postępowania likwidacyjnego koszty za ten najem zostały wypłacone.

Wskazać w tym miejscu należy, że poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania najtańszej oferty na rynku, ale mając możliwość najmu pojazdu zastępczego organizowanego przez ubezpieczyciela za znacznie niższą stawkę powinien z tej oferty skorzystać. Tym bardziej, że warunki najmu pojazdu zastępczego u pozwanego nie odbiegały od warunków jakie oferował powód, a przynajmniej nie wykazano aby w niniejszej sprawie było inaczej. Skoro zatem poszkodowany bezrefleksyjnie odrzucił propozycję pozwanego to wyższymi kosztami najmu nie można go obciążać.

Wskazania wymaga, że zasadą jest, iż odszkodowanie należne poszkodowanemu powinno obejmować wszystkie straty, które poszkodowany poniósł wskutek zaistnienia szkody, stanowiące normalne następstwo działania, z którego szkoda wynikła (art. 361 § 1 k.c.). Poszkodowanemu należy się, zatem zwrot wszelkich celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków, poniesionych w celu przywrócenia stanu poprzedniego. Do tych celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków związanych z likwidacją skutków szkody zalicza się konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego przez poszkodowanego. W okolicznościach niniejszej sprawy trafne jest zatem stanowisko Sądu Rejonowego co do uzasadnionej stawki najmu pojazdu zastępczego, w tym w okresie 15 dni – kwoty 100,00 zł netto za dobę, uznanej przez pozwanego, a w okresie 6 dni - kwoty 221,40 zł brutto za dobę, jako stawki rynkowej.

Co do naruszenia przepisów art. 826 § 1 k.c. i art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, koszty najmu pojazdu zastępczego, są podobnie, jak koszty naprawy pojazdu elementem szkody i dopiero łącznie składają się na wysokość należnego odszkodowania, jako takiego. Uszczerbek poniesiony przez poszkodowanego to nie tylko

zniszczenie rzeczy, ale także utrata możliwości korzystania z tej rzeczy i podstawowym obowiązkiem sprawcy szkody jest również pokrycie kosztów, związanych z utratą tej możliwości.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego za pośrednictwem PI.

20.06.2022r.